

עק"פ 40757/07/19 - בוריס קפלן נגד ולרי דוידוב

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עק"פ 40757-07-19 קפלן נ' דוידוב ואח'
תיק חיצוני:

בפני כב' סגן הנשיאה, השופט אליהו ביתן
המערער: בוריס קפלן
נגד
המשיב: ולרי דוידוב

פסק דין

כללי

1. המערער הגיש לבית משפט השלום אשקלון קובלנה פלילית נגד המשיב, בה יוחסה לו עבירת תקיפה סתם, לפי סעיף 379 בחוק העונשין התשל"ז-1977. על פי הנטען בכתב הקובלנה, בזמן הרלוונטי, אמו של המערער שהתה בבית האבות "בית האורן" שבקיבוץ יד מרדכי והמשיב עבד בבית האבות. בתאריך 12.02.15, התפתח דין ודברים בין המערער למשיב סביב הוצאת מיטת אמו של המערער מחדרה בזמן שהמשיב צבע את קירות החדר. תוך כדי כך, המערער אחז בצד אחד של המיטה והמשיב אחז בצידה השני ואז, המשיב דחף את המיטה בכוח לכיוון דופן דלת הכניסה לחדר וכתוצאה מכך המערער קיבל מכה בכתפו מהמיטה ומכה בגבו מדופן הדלת. מיד אחר כך המשיב שב ודחף את המיטה בחוזקה לעבר המערער וכתוצאה מכך המערער קיבל מכה נוספת בכתפו. נטען שכתוצאה ממעשי המשיב נגרמו למערער כאבי בטן, בחילה וכאבי גב.

2. המשיב כפר במיוחס לו בכתב הקובלנה ובית המשפט שמע ראיות.

3. המערער העיד שבאותו היום הוא ביקש להוציא את מיטת אמו מהחדר, על מנת לאפשר לה לשכב עליה במקום אחר בבית האבות. באותה העת המשיב צבע את החדר ולא אפשר לו להוציא את המיטה. המערער החזיק בקצה אחד של המיטה ומשך את המיטה לעבר היציאה מהחדר והמשיב תפס בקצה השני של המיטה ומנע מהמערער להוציא את המיטה. בשלב מסוים המשיב דחף את המיטה והמיטה פגעה בגופו של המערער. מיד אחר כך המערער ניסה למשוך את המיטה והמשיב דחף אותה עליו.

המשיב העיד שבזמן שהוא צבע את החדר שבו גרה אמו של המערער, המערער הגיע ורצה להוציא את מיטת אמו מהחדר. הוא ביקש מהמערער לא להוציא את המיטה ולפנות למנהל כדי לקבל את עמדתו בקשר לכך, ובשלב מסוים המערער דחף את המיטה לעברו ובתגובה הוא דחף את המיטה חזרה, אולם המיטה לא פגעה במערער.

עובדת בית האבות שראתה חלק מההתרחשות העידה מטעם ההגנה, שהמערער והמשיב "רבו" על המיטה ודחפו את המיטה כל אחד מהצד שלו, אולם המערער לא קיבל מכה מהמיטה.

לבית המשפט הוגש סרטון בו רואים את המשיב צובע קיר בחדר, המערער מגיע, מושך את אחת המיטות, ונראה שכל אחד מהשניים מושך את המיטה לכיוון שלו, ואז המשיב דוחף את המיטה לכיוון שבו היה המערער, שבשלב זה כבר לא נראה בתמונה.

4. בית המשפט ניתח את הראיות וקבע כי המשיב ועדת ההגנה עשו עליו רושם מהימן והוא מקבל את גרסתם, ומנגד המערער לא עשה עליו רושם אמין כלל ועיקר; וקבע שהמשיב אמנם דחף את המיטה כשהמערער ניסה להוציאה מהחדר, אך לא הוכח שהמיטה פגעה במערער. וכן קבע, שהמקרה בכללו הוא בבחינת "זוטי דברים" והמשיב אינו נושא באחריות פלילית עליו. וזיכה את המשיב מחמת הספק.

5. מכאן הערעור.

טענות הצדדים

1. ב"כ המערער טען כי בית המשפט קמא התעלם מהראיות שהובאו בפניו, המוכיחות באופן חד משמעי שהמשיב דחף את המיטה לעבר המערער והמיטה פגעה במערער. וטען שהספק שבית המשפט מצא איננו ספק סביר. ושבנסיבות הענין על בית משפט זה להתערב בממצאים שנקבעו על ידי בית המשפט קמא ולקבוע את אשמתו של המשיב.

2. ב"כ המשיב סמך את ידיו על פסק דינו של בית המשפט קמא וביקש לדחות את הערעור.

דין והכרעה

1. לאחר עיון בחומרים שהוצגו בפניו, ובכלל זה הסרטון המתעד את האירוע והודעת הערעור; ושמיעת טיעוני הצדדים, באנו למסקנה שדין הערעור להידחות.

2. בהליך של קובלנה פלילית, על הקובל להוכיח את אשמת הנקבל מעבר לספק סביר. במקרה זה, המערער ייחס למשיב תקיפה שהתבטאה בפגיעה מהמיטה שהמשיב דחף לעברו. על מנת לשכלל עבירת תקיפה יש להוכיח מגע פיזי עם גוף הנתקף. בית המשפט קמא קבע כי נותר בלבו ספק בשאלה האם המיטה פגעה במערער. ברקע קביעה זו נמצא הרושם הטוב של בית המשפט מגרסת המשיב ומעדות עדת ההגנה, לפיהן המיטה לא פגעה בגוף המערער, והעובדה שבסרטון לא רואים את המערער בזמן דחיפת המיטה על ידי המשיב.

3. הכלל הוא שערכאת הערעור אינה מתערבת בהערכת מהימנות עדים שנשמעו בהליך הדיוני וניתנה לבית המשפט ההזדמנות להתרשם מהם באופן ישיר, אלא במקרים יוצאי דופן. ענייננו אינו מצדיק סטייה מכלל זה.

4. מעבר לזה, נסיבות הענין מצדיקות הכללתו בגדר זוטי דברים - האירוע התרחש לפני למעשה משלוש שנים; הקובלנה הוגשה רק כשנה וחצי לאחר האירוע; התנהגות המערער במהלך האירוע תרמה להתפתחות הדברים; תוצאת הפגיעה הנטענת במערער היא מינורית; ואין עוד קשר בין המערער למשיב ולבית האבות, לאחר שאמו של המערער נפטרה.

סעיף 34ז בחוק העונשין קובע -

"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה, אם, לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך."

מטרת ההוראה האמורה היא להסמיך את בית המשפט להוציא מגדר האחריות הפלילית מעשים שעומדים בקריטריונים הטכניים להשתכללות עבירה אולם הם אינם עוברים את רף הפלילות הנדרש מבחינה מהותית לשם הרשעה.

"בבואו לבחון מעשה שנתמלאו בו כל יסודות העבירה ישאל בית המשפט את עצמו אם מעשה העבירה הצמיח מידה מזערית של סכנה לציבור. תשובה שלילית תחייב את המסקנה שהשפעתו של המעשה על החברה היא כה מזערית, עד שאין זה ראוי להכתיב את מבצעו בהרשעה בפלילים." (ע"פ 7829/03 מדינת ישראל נ' אריאל הנדסת חשמל ואח' (פורסם בנבו, 14.07.05))

מקרה זה עומד בקריטריונים המתאימים להגדרתו כזוטי דברים.

5. נוכח כל האמור, אנו דוחים את הערעור.

המזכירות מתבקשת לשלוח את פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, ד' טבת תש"פ, 01 ינואר 2020, בהעדר הצדדים.

גיל דניאל, שופט

גילת שלו, שופטת

אליהו ביתן, שופט
אב"ד